

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: IV/01864-0/2019	
Érkezett: 2019 NOV 20.	
Példány: 1	Kezelőiroda:
Melléklet: 33 db	<i>Ju</i>

Alkotmánybíróság

A Budai Központi Kerületi Bíróság útján
Elsőfokú ügyszám: 10.P.XII.20.928/2018.

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CL. törvény 27. § alapján az alábbi

alkotmányjogi panaszt

terjesztem elő.

Mindenekelőtt **kérem az első fokú bíróságot**, hogy a gyalázatos jogerős végzés, valamint az alapper ítéletének

végrehajtását függesse fel

az alkotmányjogi panasz eljárás idejére, különben cégünk nem éri meg a végzés megsemmisítését követően az alapper ítéletének megváltoztatását. Ha a végrehajtás nem kerül felfüggesztésre, cégünk az alkotmányjogi panasz eljárás ideje alatt megszűnhet létezni. Ha pedig az AB már csak a cég megszűnését követően semmisíti meg a jogerős végzést, a perújítás folytatására nem kerülhet sor, hiszen már nem lesz, aki pereljen. Nyilvánvaló, hogy ha cégünk megszűnik, az egy olyan állapot, amely később nem állítható vissza. E körben a bíróságnak a régi Pp. 273. § (3) bekezdésében levő próbát szem előtt tartva kell eldöntenie, hogy mi a nagyobb sérelem: az, ha a végrehajtás késik egy kicsit, vagy az, ha a perújítás majd egyáltalán nem lesz folytatható a cégünk megszűnése miatt. Egy megfelelően gondolkodó bírónál ez nem is lenne kérdéses. Megjegyzem, hogy a végrehajtás felfüggesztését 2019.04.02-án is kértem, azonban az elsőfokú bíró nem bírálta el, ami **önmagában tisztességtelen**. Felhívom a bíróság figyelmét, hogy a régi Pp. 2. § (1) bekezdése szerint **kötelessége a kérelmet elbírálnia**.

Van rá egy húszasom, hogy az elsőfokú bíró nem fogja felfüggeszteni a végzés végrehajtását, ezért kérem az AB-t, hogy hívja fel erre az elsőfokú bíróságot. Erre azért van szükség, mert cégünket a NAV is fojtogatja, az alperes is, és le kellene állítani őket, hiszen

a perben nekünk van igazunk, de idő, míg ez kiderül, és a végrehajtás felfüggesztésének elmulasztása esetén cégünk megszűntetésre is kerülhet, így a per megnyerését nem lesz módunk megélni.

Kérem az Alkotmánybíróságot, hogy **állapítsa meg** a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 48.Pkf.638.914/2018/2. számú végzésének (továbbiakban: jogerős végzés) – beleértve a Budai Központi Kerületi Bíróság mint elsőfokú bíróság 10.P.XII.20.928/2018/12-I. számú végzését is – **alaptörvény-ellenességét**, és az Abtv. 43. §-ának megfelelően azokat **semmisítse meg**. Plusz vegye még hozzá a Kúria időközben megszületett Pfv.VI.20.628/2019/5. számú végzésének alaptörvény-ellenességét is, és azt is semmisítse meg.

A kérelem indokolásaként az alábbiakat adom elő:

1. Az indítvány benyújtásának törvényi és formai követelményei

a) A pertörténet és a tényállás rövid ismertetése, a jogorvoslati lehetőségek kimerítése

Az alapper – többek között az Alkotmánybíróság tisztességtelen eljárása következtében is – befejeződött. Ezt követően, 2017. szeptember 20-án perfordító bizonyítékra bukkantam, amire alapozva perújítással éltünk a törvény szerint megengedett 6 hónapos határidőn belül. A bíróság a megengedhetőség kérdésében külön tárgyalta (rég Pp. 266. § (1) bek.), és a perújítási kérelmet érdemi tárgyalásra alkalmatlannak minősítette. Fellebbeztünk, bizonyítási indítványokat terjesztettünk elő – ami a végzés indokolása nyomán vált szükségessé –, ám a másodfokú bíróság indokolás nélkül mellőzte azokat. Felülvizsgálati kérelemmel éltünk, mert a perújítás megengedhetősége kérdésében a régi Pp. 266. § (1) bekezdése szerint a bíróság külön tárgyalta, és ennek **a külön tárgyalásnak értelemszerűen maga a megengedhetőség volt a tárgya**, így amikor a megengedhetőség kérdésében a bíróság végzéssel határozott, a végzés nyilvánvalóan **ennek a kérdésnek az érdemi döntése volt**. Az ügy érdekében hozott végzés ellen pedig a régi Pp. 270. § (2) bekezdése szerint felülvizsgálati kérelemmel lehet élni. Ennek ellenére a felülvizsgálati kérelmet a Kúria hivatalból elutasította, mert álláspontja szerint kizárt a felülvizsgálat.

b) A jogorvoslati lehetőségek kimerítése

Az elsőfokú végzés ellen fellebbeztünk, ezzel a rendes jogorvoslati lehetőséget kimerítettük. A jogerős végzés ellen nincs helye rendes jogorvoslatnak. Felülvizsgálati kérelemmel éltünk, melyet a Kúria hivatalból elutasított. Perújítást (a perújítás utáni újabb perújítást) nem kezdeményeztünk.

c) Az alkotmányjogi panasz benyújtásának határideje

A korábbi alkotmányjogi panaszunkat az AB a kúriai eljárás folyamatban létére tekintettel visszautasította, és egyben jelezte, hogy a kúriai döntést követően lehetőség lesz az alkotmányjogi panaszunk elbírálására. Nosza, akkor rajta! A kúriai döntést 2019.09.06-án vettük át. A 60 napos határidő 2019.11.05-én jár le, tehát határidőben terjesztjük elő alkotmányjogi panaszunkat.

d) Az indítványozó érintettségének bemutatása

A támadott végzések felperese vagyunk, ezáltal cégünk érintettnek minősül.

e) Annak bemutatása, hogy az állított alapjogsérelem a bírói döntést érdemben befolyásolta vagy a felmerült kérdés alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés

A támadott végzések az Abtv. 27. §-a szerint alkotmányjogi panasszal támadhatóak, mert azok bírósági eljárást befejező egyéb bírói döntések.

A kúriai végzés sérti a bíróhoz való fordulás jogát és a **hatékony bírói jogvédelem**hez való jogunkat (XXVIII. cikk (1) bek. részjogosítványai). Amennyiben ugyanis az eljárási törvény lehetővé teszi – és teszi, mert a régi Pp. 266. § (1) bek. szerinti külön tárgyalás tárgya maga a megengedhetőség volt, **a végzés tehát a megengedhetőség ügyében született**, tehát az ügy érdemében született döntésről van szó, ezért az a régi Pp. 270. § (2) bekezdése szerint felülvizsgálattal támadható –, hogy a fél felülvizsgálati kérelemmel éljen, úgy a felülvizsgálati bíróság – a Kúria – köteles a kérelmet érdemben elbírálni. A kérelem el nem bírálása az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésébe ütközik. A XXVIII. cikk (1) bekezdése természetesen nemcsak az elsőfokú bírósági eljárásra vonatkozik, hanem a másodfokú- és a felülvizsgálati eljárásra is, ami azt jelenti, hogy a hatékony bírói jogvédelemhez való jogunk sérelmét a felülvizsgálati eljárásra nézve is vizsgálnia kell az

Alkotmánybíróságnak. Az érdemi elbírálás hiánya nyilvánvalóan sérti a hatékony bírói jogvédelemhez való jogunkat.

Az elsőfokú bíróság a perújítás megengedhetősége kérdésében a régi Pp. 266. § (1) bekezdésének megfelelően külön tárgyalta. Ennek a külön tárgyalásnak a Pp. 145. § (1) bekezdése szerinti berekesztéssel van vége. A tárgyalás berekesztése előtt a bírónak a régi Pp. 145. § (2) bekezdése szerint kötelessége lett volna erre **figyelmeztetni, és megkérdezni, hogy van-e még előadni valónk**. Ez egy olyan garanciális szabály, amelynek megsértése az eljárás tisztességtelenségét jelenti.

A bíróság a régi Pp. 3. § (3) bekezdésében előírt kötelességét megszegve nem adott tájékoztatást arról, hogy a másik per jegyzőkönyvével szemben **ellenbizonyítással élhetünk**, ha nem akarjuk, hogy a jegyzőkönyvben írtakat valónak fogadja el. Ez egy olyan garanciális szabály, amelynek megsértése az eljárás tisztességtelenségét jelenti. A tisztességes eljárás alapja, hogy a bíró a szükséges tájékoztatást megadja, és főleg olyat, amelyen az egész per elbukhat.

A másodfokú bíróság mellőzte a bizonyítási indítványainkat, ám a másodfokú végzés indokolásában **nem adott számot** arról, hogy miért. Ezzel megsértette az **indokolt bírói döntés**hez való jogunkat (XXVIII. cikk (1) bek. részjogosítványa). Felhívjuk az AB figyelmét, hogy az indokolt bírói döntéshez való jog nem csupán azt jelenti, hogy a bírói döntésnek legyen indokolás része. Önmagában ez nem elégíti ki a követelményt. Szélsőséges esetben az indokolás ennyi lenne: „Indokolás: csak”. Azonban ez nem volna elegendő. Az indokolásból világosan ki kellett volna derülnie, hogy a bíróság miért nem teljesítette a bizonyítási indítványainkat. Azonban semmit nem írt erről. A semmiből pedig nem tud kiderülni semmi, csak az, hogy a bíróság tisztességtelen volt.

A kérdéses bizonyítékot a másik perben a másik bíró úgy értékelte, mint ami igazolja, hogy az alperesnek nem volt jövedelme. Mivel ez egy megtörtént eset, és jelen perújítás bírója tudta ezt, aljas volt, amikor azt állította, hogy elvileg is kizárt, hogy ugyanezen bizonyíték alapján ugyanilyen döntés még egyszer megszülethessen. Ez nyilvánvaló tisztességtelenség. **Tisztességes bíró nem állít olyat, hogy elvileg is kizárt egy ugyanolyan döntés lehetősége, mint ami egyszer már megszületett.**

Az Alaptörvény 26. cikke kimondja, hogy a bírák a törvény alá vannak rendelve. Ebből következik, hogy a bírák a döntéseiket kizárólag a törvénynek, a jogszabályoknak megfelelően hozhatják meg, más szavakkal: nem sérthetnek törvényt, azaz jogellenes döntést nem hozhatnak. A törvénynek megfelelő döntés meghozatala tehát alaptörvényi követelmény. A gyengébbek kedvéért: **a 26. cikkből következik, hogy a jogellenes bírói döntés egyben alaptörvény-ellenes is.** Szerintem ez – ha képesek felfogni – meglepetésként fogja érni az alkotmánybírókat. Az AB – a társadalom balszerencsésére – többször is kimondta már, hogy az Alaptörvény nem biztosít alapjogot a jogszerű bírói döntéshez. Ezt a sületlenséget az AB arra alapította, hogy a 26. cikk a bírák jogállására vonatkozó rendelkezés, nem pedig az Alaptörvény által a feleknek biztosított jog. Az AB ugyan látszólag elismeri a XXVIII. cikk (1) bekezdése által biztosított pártatlan és tisztességes tárgyaláshoz való jogot, ám a jogellenes bírói döntést – legyen az akár kirívóan jogellenes – nem tekinti tisztességtelennek, mert – ahogy az AB fogalmaz – a tévedés lehetőségét az eljárás magában foglalja.

Nos, talán nem ártana, ha az alkotmánybírók gondolkodnának is. Az ugyanis, amikor a bírói döntés nyilvánvalóan jogellenes – ami alatt azt értem, hogy a törvénynek nincs olyan épeszű értelmezése, amely alátámasztaná a bírói döntést –, úgy **a bíró tisztességtelen és/vagy pártos** (értsd: **nem pártatlan**) volt. Vagy azért, mert bár tudta, hogy a törvényt úgy nem lehet értelmezni, ahogy tette (ezért pártos volt, és persze tisztességtelen is), vagy pedig azért, mert annyira hülye, hogy fel sem tudja fogni a törvény értelmét. Ez utóbbi esetben a bírón kívül a bíróság szervezete is tisztességtelen, mert bár tudja, illetve tudnia kellene, hogy az adott bíró gyengeelméjű, mégis hagyja, hogy a bíró ott díszlegyen a pulpituson, mintha odavaló lenne.

Ha a bíró tudja, hogy a döntése nem jogszerű, akkor az eljárása tisztességtelen, ezt épeszű ember nem is vonhatja kétségbe. Ugyanakkor, a bíró eljárása akkor is tisztességtelen, ha a bíró ugyan nem tudta, ám tudnia kellett volna, hogy a döntése jogellenes, de ezt valamiért nem ismerte fel, például azért, mert nem ismeri a jogot, vagy csak simán idióta. **A bíró a tudatlansága esetében is tisztességtelen**, hiszen elvárható, hogy utánanézzon az alkalmazandó jognak, különösen akkor, ha a felek hivatkoznak a megfelelő jogszabályra. A tudatlanság nemcsak a felekkel szemben tisztességtelen, hanem a társadalommal szemben is, hiszen nemcsak a felek, hanem a társadalom is joggal várja el, hogy a bíró jogszerű döntést hozzon. A bíró azért kap bírói hatalmat, mert a társadalom feltételezi, hogy ismeri a jogot, és hogy helyénvalóan, jogszerűen éljen vele.

A jogellenes bírói döntés a fentiek szerint tehát mindig alaptörvény-ellenes, és az Alaptörvény 24. cikk (3) bekezdésének b) pontja alapján az AB-nek hatásköre is van az alaptörvény-ellenes bírói döntés megsemmisítésére. Az AB szerint azonban ezt a felek nem indítványozhatják, mert az AB értelmezésében a tisztességgel megtanult jogszabályok helyénvaló alkalmazása nincs kapcsolatban a tisztességes eljáráshoz való joggal. Magyarul, ha egy tudatlan, idióta, hülye bíró hoz egy nyilvánvalóan kirívóan jogellenes döntést, az a tisztesség körében rendben van. De az is rendben van az AB szerint, ha egy okos bíró hoz ilyet (de ő nyilván tudatosan, tehát tudva azt, hogy a döntése jogellenes). Egészen biztos vagyok abban, hogy sokkal előrébb tartana ez az ország, ha a jogi pályáról kiszorulnának azok az idioták, akik hülye bírói döntéseket hoznak. Szerintem a kirívóan jogellenes bírói döntés – tehát az, amit ép eszű ember nem hozna meg – egyértelműen tisztességtelen. Az ilyen hibák kívül esnek atisztességesnek nevezhető eljárások körén. Az AB pedig jobban tenné, ha kimondaná, hogy **az egyértelműen jogellenes bírói döntés tisztességtelen** a társadalommal, valamint a szenvedő féllel szemben is, és sérti a XXVIII. cikk (1) bekezdését.

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése jogot biztosít a feleknek a pártatlan bírósághoz. A pártatlan bíróság követelménye csakis pártatlan bírókon keresztül valósítható meg, akik pártatlan módon értelmezik a jogszabályokat. **A nem pártatlan módon történő jogszabály-értelmezés sérti a pártatlan bírósághoz való jogot.** A jogszabályok pártatlan módon történő értelmezésének objektív korlátai is léteznek, tehát korlátok közé van szorítva. A jogszabály-értelmezés ugyanis nem nyúlhat túl azon a határon, ami az értelmezést egyértelműen helytelenné teszi. Alkotmányos korlátját jelenti a jogszabály értelmezésének az, amikor a bíróság úgy értelmezi, ahogyan semmiképpen nem értelmezhető. Ha ilyen eset fordul elő, az azt jelenti, hogy a bíró mindenképpen az egyik fél számára kedvező döntést kíván hozni – természetesen a másik fél rovására –, és a bíró úgy gondolja, hogy ebben még a jogszabálynak a döntésével egyértelműen ellentétes rendelkezése sem gátolhatja meg. Pedig de. Nyilvánvaló, hogy nem pártatlan az a bíró, aki nyilvánvalóan jogellenes módon „értelmezi” a jogszabályt, tehát úgy, ahogyan azt épeszű ember nem tenné. Az ilyet a nép rosszhiszemű, tisztességtelen bírónak tartja, aki „jogszabály-értelmezésnek” akarja beállítani a tudatos törvénysértését. Az a bírói döntés tehát, amely az alkalmazott jogszabályt nyilvánvalóan jogellenes módon értelmezi, sérti a fél pártatlan bírósághoz való jogát, ezért alaptörvény-ellenes. A bírák által megvalósított tudatos törvénysértés ugyanakkor nyilvánvalóan kimeríti a tisztességtelenség fogalmát is.

Abban az esetben tehát, amikor az alkalmazott jogszabályt nem lehet másként értelmezni, a jogszabály félreértelmezése sérti a pártatlanság és a tisztesség követelményét.

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése jogot biztosít cégünk számára, hogy valamely perben – így a perújítás perében is – a jogainkat a bíróság pártatlan módon és tisztességes eljárásban bírálja el. Az AB szerint a perújításhoz a félnek nincs alapjoga. Ez igaz, azonban ha a jogszabály lehetővé teszi – márpedig a hatályos jog lehetővé teszi –, akkor a perújításra is alkalmazni kell a XXVIII. cikk (1) bekezdését. A pártatlan és tisztességes eljárás azt a követelményt mindenképpen magában foglalja, hogy a bíróság egyértelmű esetben – azaz amikor a jogszabályt csakis egyféleképpen lehet értelmezni – jogszerű döntést hozzon, de még nem egyértelmű esetben is a jogszerű döntésre törekvés vezesse. A bíró tehát a jogértelmezésben lehetőleg ne tévedjen – hiszen a jogértelmezés a szakmája –, de tudatosan végképp ne sértsen jogszabályt, mert az már hivatali visszaélés, ami bűncselekmény. A kettő között helyezkedik el az az eset, amikor a bíró – mert ésszel felfogni nem tudja – nincs tudatában a törvénysértésnek, ám a törvényt úgy semmiképpen sem lehet értelmezni, ahogy ő tette, mert például az ellentmond az elemi logikának. A fentiek szerint ez az eset is pártosságnak és tisztességtelennek minősül.

A támadott első- és másodfokú végzések sértik az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében biztosított pártatlan bírósághoz, valamint a hatékony bírói jogvédelemhez való jogunkat, mert az alkalmazott jogot úgy, ahogy a bíróság értelmezte, semmiképpen sem lehet értelmezni. Tekintettel arra, hogy a perújítást a régi Pp. 260. § (1) bekezdése megengedi, az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése alapján jogunk keletkezett ahhoz, hogy a kérelmünket a bíróság a hatályos jog szerint elbírálja.

2019.04.02-án egyszer már előterjesztettük az alkotmányjogi panaszunkat, ám az IV/680/2019. AB ügyben született végzés szerint az AB a kúriai eljárás folyamatban volta miatt nem döntött érdemben róla. Azóta a kúriai eljárás befejeződött, így most már nincs akadálya az érdemi döntésnek.

2. Az alkotmányjogi panasz benyújtásának érdemi indokolása

a) Az Alaptörvény megsértett rendelkezéseinek pontos megjelölése

XXVIII. cikk (1) bekezdés (pártatlan és tisztességes bírósági eljáráshoz való jog, azon belül majdnem minden eleme: a bíróhoz való fordulás joga, a pártatlan bíróhoz való jog, a hatékony bírói jogvédelemhez való jog, valamint az indokolt bírói döntéshez való jog)

b) A megsemmisíteni kért bírói döntések alaptörvény-ellenességének indokolása

A kúriai végzés alaptörvény-ellenesen mondta ki, hogy felülvizsgálatnak nincs helye. A régi Pp. 270. § (2) bekezdése szerint *a jogerős ítélet vagy az **ügy érdemében** hozott jogerős végzés felülvizsgálatát a Kúriától – jogszabálysértésre hivatkozással – a fél, a beavatkozó, valamint a rendelkezés reá vonatkozó része ellen az kérheti, akire a határozat rendelkezést tartalmaz.* A kúriai végzéssel kapcsolatban az első kérdés: mi tekintendő a régi Pp. 270. § (2) bekezdésére vonatkozó ügynek? Az ügy általában az a kérelem, amely eldöntésének érdekében az eljárás megindult. A perújítási kérelmünk a korábbi jogerős ítélet hatályon kívül helyezésére, és helyette új ítélet hozatalára irányult, ezért az „ügy” (nevezhetjük igényelt ügynek) ez lett volna. A régi Pp. 266. § (1) bekezdésének 3. mondata („[a] bíróság a tárgyaláson a perújítás érdemében is tárgyalhat és határozhat; ha azonban célszerűnek látszik, **a perújítás megengedhetősége kérdésében külön tárgyal, és végzéssel határoz**”) azonban lehetőséget ad a bírónak, hogy az igényelt ügy tárgyalása előtt külön tárgyaljon a perújítás megengedhetősége kérdésében. Jelen esetben ez történt: a bíró külön tárgyalta a perújítás megengedhetősége kérdésében. Ebben a külön tárgyalásban mi volt az ügy? Hát a perújítás megengedhetősége! És miben döntött a bíróság? Ebben! Az ügy tárgyában, más szavakkal: az ügy érdemében. A bíró tehát abban a kérdésben döntött, amelyről tárgyalást tartott. Az érdemi döntés definíciója: döntés az eljárás (tárgyalás) tárgya kérdésében. **Ezért a perújítás megengedhetősége kérdésében történő döntés a perújítás megengedhetősége kérdésében tartott külön tárgyalás érdemi döntése volt.** Kár, hogy a kúriai bírók nem értik, hogy miről szól a jog. Emberek sorsáról döntenek, de még arról sincs fogalmuk, hogy mi az, hogy érdemi döntés. Az AB pedig azt fogja mondani, hogy ez szakjogági kérdés. Mi? Az, hogy mi az érdemi döntés, az szakjogági döntés lenne? Ugyan már! És melyik volna az a szakjogág, ami azzal foglalkozik, hogy mi az érdemi döntés? Talán az érdemi döntések jogága?! Nem, kérem! Ez a kérdés alkotmányjogi jellegű, mert alkotmányos követelmény, hogy a törvénynek megfelelő kérelmet érdemben kell elbírálni (XXVIII. cikk (1) bek.). A gyengébb képességű alkotmánybírók kedvéért (tartok tőle, hogy csak ilyen van): a felülvizsgálat ugyan nem alapjog, de ha a jog ismeri a felülvizsgálat fogalmát (márpedig ismeri), a felülvizsgálati eljárásra is vonatkozik a XXVIII. cikk (1) bekezdése. A Kúria megtagadta a felülvizsgálati

kérelmünk érdemi vizsgálatát, ezért a XXVIII. cikk (1) bekezdése tekintetében helye van az alkotmányjogi vizsgálatnak.

Azt, hogy a tárgyalás (az eljárás) tárgya a perújítás megengedhetősége volt, alátámasztja a jogerős végzés 5. oldala is, miszerint: "[a]mennyiben a bíróság a perújítási kérelmet nem ítéli érdemi tárgyalásra alkalmasnak, [...] nem kerül sor a per újratárgyalására [...]". Azaz az igényelt ügy – a perújítási kérelem elbírálásának eljárása – tárgyalása nem kezdődött el, viszont valami csak elkezdődött, hiszen a bíróság tárgyalást tartott. Ha ez nem a perújítás érdemi része volt – mint ahogy a bíróság ezt ki is mondta –, akkor nyilvánvaló, hogy valami más volt. Ne legyenek már még a sima bíróknál is hülyébbek! (bár sokszor ez az érzésem). A támadott végzések tehát nem az igényelt ügyben születtek – hiszen a bíróság szerint az el sem kezdődött –, hanem más ügyben: a megengedhetőségi eljárásban. Az az ügy tehát, amelyben a végzések születtek, a perújítás megengedhetősége volt, ez volt a bíróság által lefolytatott eljárás tárgya. **Az eljárás tárgyában megszületett döntés pedig nyilvánvalóan érdemi döntés.**

Ezért nem arról van szó, hogy a perújítási kérelem elbírálása nem érdemi döntéssel fejeződött volna be, hanem arról, hogy az el sem kezdődött. A régi Pp. 266. § (1) bekezdése szerinti – közbeiktatott – eljárás, azaz a megengedhetőségi eljárás fejeződött be a támadott végzésekkel. A megengedhetőségi eljárás tárgya a megengedhetőség, ezért a megengedhetőségről való döntés ennek az eljárásnak az érdemi döntése. Az eljárás tárgyában való döntés mindig érdemi döntés, ezért a megengedhetőségi eljárásban született végzések az „ügy”, azaz a megengedhetőség érdemében hozott végzések. Ezért régi Pp. 270. § (2) bekezdése szerint a másodfokú végzés ellen felülvizsgálatnak van helye. A kúriai végzés azért alaptörvény-ellenes, mert a hatékony bírói jogvédelemhez való jog magában foglalja, hogy a bíróság a törvény szerint cégünket megillető eljárást – jelen esetben a felülvizsgálati eljárást – lefolytassa, és jogszerű döntés meghozatalával fejezze be, és magában foglalja azt is, hogy nem sérülhet a fél joga azért, mert a bíróság nem jól alkalmazza a hatályos jogot. A kúriai végzés esetében jogellenesen került megállapításra, hogy nincs helye felülvizsgálatnak. Bár az Alaptörvény nem biztosít alapjogot a felülvizsgálathoz, tehát lehetséges volna, hogy a törvény kizárja a felülvizsgálat lehetőségét. Ám mivel jelen esetben nem zárja ki, ezért az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése jogot biztosít cégünknek ahhoz, hogy ez az eljárás – a felülvizsgálat – tisztességesen, a törvény előírásainak megfelelően folyjék le, de legalább – minimálisan – lefolytassa azt a Kúria. **A törvény ellenében le nem folytatott eljárás mindig**

tisztességtelen, hiszen az a minimális elvárás sem teljesül, hogy a hatáskörrel rendelkező Kúria megvizsgálja a felülvizsgálati kérelmet.

Rátérve az **első- és másodfokú végzés** alaptörvény-ellenességére, először is felhívom az AB figyelmét a helytelen gyakorlatára, miszerint az alkotmányjogi panaszokat rendre visszautasítja csupán azért, mert azok – ahogy az AB fogalmazni szokott – *elsősorban* a bírói döntés irányát kifogásolják. És ha az indítványozók csak *másodsorban* hivatkoznak az alaptörvény-ellenességre, az már nem is jó? Nos, attól, hogy csak *másodsorban*, még lehet helyes az indítványozó alaptörvény-ellenességre való hivatkozása. Talán nem ártana, ha az AB ténylegesen, az Alaptörvény őretől elvárható színvonalra emelkedne, és nem maradna meg azon a sóhivatali szinten, ahová pozícionálta magát. Az AB nem hagyhat hatályban egy alkotmányjogi panasszal támadott alaptörvény-ellenes bírói döntést, mert akkor nem védi az Alaptörvényt. Az alaptörvény-ellenességet az indítványozó részéről elegendő felvetni, és nem kell neki az egyébként csak az AB-től elvárható színvonalon megindokolni. Ez utóbbi maradjon csak az AB dolga.

Ugye az világos, hogy egy bírói döntést nem az indítványozó indokolása tesz alaptörvény-ellenessé, hanem maga a tény, hogy az. Ezt azért jó lenne, ha észbe vésné az AB. Az indítványozó felhossa az érveit, és bár lehet, hogy alkotmányjogilag nem tökéletesen indokolja, az indokolás hiányossága azonban nem lehet a visszautasítás oka, ha magából a bírói döntésből a jogszabályok mentén egyébként levezethető az alaptörvény-ellenesség. A levezetés nem az indítványozó, hanem az AB feladata, és erre való az Alkotmánybíróság érdemi vizsgálata.

Az Alaptörvény védelmének legfőbb szerve ne legyen már az Alaptörvény védelmének kerékkötője, jó?

Nos, ennyi ráhangolódás után lássuk a lényegét.

Előrebocsátom, hogy ha egyáltalán valami, a bírósági eljárás mikéntje, tehát az, hogy a bíró az eljárási törvényt (régii Pp.) mennyiben alkalmazza a felek jogosulatlan előnyére illetve hátrányára, mindenképpen alkotmányjogi kérdés, hiszen ez alapján lehet megítélni, hogy az eljárás pártatlan és tisztességes volt-e. Mivel elsősorban ezt kifogásoljuk, az alkotmányjogi panaszunk befogadható, és az AB-nek érdemben kell válaszolnia a panaszunk által – explicit vagy implicit módon – felvetett kérdésekre.

Kérem, hogy az AB ne csak a jelen indítványban felsorolt érvek alapján vizsgálódjon, hanem az egész perakta alapján, ugyanis a bíróság tisztességtelensége még jobban kiviláglik az egyéb beadványainkra adott bírósági válaszokból, különösen az elsőfokú tárgyalási jegyzőkönyv kijavítása iránti kérelmeinkre (mert több is volt) adott bírói válaszokból, valamint az elsőfokú végzés elleni fellebbezésünkől és annak kiegészítéseiből, melyet azonban azok terjedelme miatt nem lenne célszerű itt megismételni, elolvasni azonban annál inkább.

A másodfokú jogerős végzés szerint két ok miatt nem megengedhető a perújítás. Az egyik ok a 6 hónapos perújítási határidő elmulasztása, a másik pedig, hogy a kérdéses bizonyíték nem alkalmas arra, hogy számunkra kedvezőbb határozat szülessen. Az első ok a tisztességes eljárás követelményének megsértésével került megállapításra, amikor a bíróság a másik per jegyzőkönyvét megdönthetetlen bizonyítéknak tekintette, hiszen ez az álláspont számtalan bírói döntéssel és a régi Pp. 195. § (6) bekezdésével is ellentétes, miszerint *ellenbizonyításnak a közokirattal szemben is helye van*. Tisztességtelen volt a bíróság, mert mellőzte az ellenbizonyításra vonatkozó bizonyítási indítványomat, ráadásul egyetlen szóval sem indokolta, hogy miért. A másik ok, miszerint a bizonyíték nem lenne alkalmas a számunkra kedvezőbb határozat hozatalára, azért nem valós, mert éppen abban a bizonyos másik perben született bírósági határozat igazolja (az alperes részére megadott teljes személyes költségmentesség), hogy a bizonyíték alkalmas annak megállapítására, hogy az alperesnek nem volt jövedelme 2012. évben. Épeszű ember nem vonja kétségbe, hogy – azok után, hogy egy bíró ezen bizonyíték alapján megállapította, hogy az alperesnek nem volt jövedelme – lehetséges, hogy ez ebben a perben is megállapításra kerüljön. Ilyen logikátlanságra, hogy ez kizárt, csak a bírók képesek, tehát arra, hogy ami egyszer már ténylegesen megtörtént, arra is képesek azt állítani, hogy elméletileg is kizárt, hogy még egyszer megtörténhessen. Ez a baj a bírókkal, hogy nincs eszük, és akkor még hülyére dicsértem őket. Ami egyszer már megtörtént, és erről a bírónak tudomása is van – hiszen turkált a másik perben, tehát azt is látta, hogy a másik bíró elfogadta bizonyítéknak –, nyilvánvalóan tisztességtelen azt állítani, hogy elméletileg is kizárt, hogy még egyszer elfogadásra kerüljön.

A bíróság arra hivatkozott, hogy a felperesi cégünk már korábban tudomást szerzett a kérdéses bizonyítékról, ezért a határidőt nem az általunk állított időponttól kell számítani. A bíróság szerint a kérdéses bizonyíték egyébként sem alkalmas arra, hogy az alapján

számunkra kedvezőbb határozat születhessen. Az elsőfokú bíró a 6 hónapos perújítási határidő elmulasztását azzal indokolta, hogy a másik per jegyzőkönyve bizonyítja, hogy Szolek László részére – aki magánszemélyként, és nem cégünk képviselői minőségében járt el – a kérdéses bizonyíték ismertetésre került. A másik per jegyzőkönyvében levő iratismertetés teljességét jelen per elsőfokú tárgyalásán vitattam. A vitásomra tekintettel a bíróságnak tájékoztatást kellett volna adnia az ellenbizonyítás lehetőségéről, de még arra nézve is határidőt kellett volna biztosítania, hogy a bíró kutakodásának eredményére reagálhassunk, és az álláspontunkat kialakíthassuk. Mivel nem tette, az eljárás tisztességtelen volt.

A bíró a tárgyalást – azaz a bírósági eljárást – befejezte, ám a tárgyalást nem rekesztette be. Ez önmagában is tisztességtelen eljárás.

A bíróság a másik ok szerint a perújítást azért sem engedte meg, mert a kérdéses bizonyíték önmagában nem igazolja, hogy az alperesnek nem volt jövedelme. Ez azért tisztességtelen, mert **az újabb bizonyítéknak nem önmagában kell elegendőnek lennie a per megfordításához, hanem az is elég, ha a többi bizonyítékkal együtt az.** Nyilvánvaló, hogy a kérdéses bizonyítékot a bíróság nem a többi bizonyítékkal együtt értékelt, hiszen akkor nem úgy indokolt volna, hogy ez a bizonyíték mire elég önmagában. Az a tény pedig, hogy ezt a bizonyítékot a másik perben a másik bíró kifejezetten úgy értékelt, mint ami igazolja, hogy az alperesnek nem volt jövedelme, nem hogy nem zárja ki, hanem éppen ellenkezőleg: napnál világosabban igazolja, hogy létezhet bíró – hiszen létezik is –, aki elfogadja akként, hogy az alperesnek nem volt jövedelme, és így a kérdéses bevétel sem lehetett az övé. Persze ehhez kell némi logika. Nem sok, épp csak valamennyi. Az már az ország szégyene, hogy a bíróknak még ennyi sincs.

A bíróság szerint a tudomásszerzésünk időpontja azért nem az általunk megjelölt dátum, mert a másik per jegyzőkönyvében ez a mondat szerepel: „*a bíróság ismerteti az iratokat, a 8-9. alattiakat*”. Jelen per elsőfokú bírója pedig ezt írta a saját tárgyalási jegyzőkönyvébe: „*Bíró ismerteti az eddig keletkezett valamennyi iratot*”. Én mindkét perben részt vettem, ott is voltam mindkét tárgyaláson, és tudom, hogy egyik bíró sem ismertetett minden olyan iratot, amelyeket a jegyzőkönyvekben ismertetettnek tüntettek fel. A másik perben – akkor és ott – nem volt jelentősége, hogy a másik bíró a „*8-9. szám alattiakat*” ismertette-e, de mondom még egyszer a gyengeelméjük kedvéért, hogy nem ismertette. Ennek az ismertetésnek vagy nem ismertetésnek akkor lett jelentősége, amikor jelen per bírója aljas

módon azt állította, hogy ennek különös jelentősége van. Nos, a jegyzőkönyvekben levő, az iratismertetést a bíró szerint bizonyító mondat hasonlósága okán arra gondoltam, hogy ha a másik perben a kérdéses mondat bizonyítja, hogy az iratok ismertetésre kerültek, akkor bizony az ő mondata – amit a saját perében jegyzőkönyvezett – is bizonyít. Ezért arra gondoltam, hogy mivel a bíró ennyire **aljas módon alkalmazott kettős mércét**, akkor megfingatom egy kicsit, mert ő sem ismertetett minden iratot, és nyilván ezt tudta is, hiszen ő maga csinálta (pontosabban nem csinálta). Arra gondoltam tehát, hogy mivel ez a bíró ezt hazudta, és ezt bizonyítani is fogom tudni, ez a tény majd megdönti a bíró megállapítását, miszerint a másik per jegyzőkönyve bizonyítja, hogy a másik bíró a másik perben ismertette a kérdéses iratot, amire ebben a perben bizonyítékként hivatkoztam.

Na, itt már szerintem az alkotmánybírókat elvesztettük, pedig nem bonyolult ez a dolog.

A fingatás a következőből állt: kértem a bírót, hogy javítsa ki a jegyzőkönyvet, mert nem is ismertette valamennyi iratot. Kabaréba illő, ahogy erre reagált. Előbb még értetlenkedett egy sort, majd kijelentette, hogy az iratokat nem is kell felolvasni. Én pedig a fellebbezésemben: ja, hogy nem kell felolvasni? Na de ha nem kell, akkor hogy van képe azt állítani pofátlanul, hogy megismertem a tartalmát? Hát, erre már nem kaptunk választ. Az a tény, hogy erre semmiféle választ nem adott a bíróság, mutatja, hogy a bírók aljasok voltak, ahogy mondani szoktam: a társadalom alja. Bizonyítási indítvánnyal éltem annak érdekében, hogy kiderüljön, hogy a másik bíró nem is ismertette a kérdéses bizonyítékot, és annak érdekében is, hogy az iratbetekintés önmagában nem bizonyítja, hogy az irat az aktában volt a betekintéskor, ám az aljas másodfokú bírók még csak nem is indokolták, hogy miért mellőzték a bizonyítási indítványaimat.

Arra hivatkozott még a másodfokú bíróság, hogy: „[a] nyilatkozat [a perújítási kérelemben hivatkozott bizonyíték] tartalma ugyanis önmagában nem zárja ki azt, hogy az alperes 2012. évben bevételhez jutott”. A bíróságnak ez a hozzáállása azért tisztességtelen, mert a megengedhetőség körében csupán azt kell elbírálni, hogy ez az újabb bizonyíték elviekben alkalmas lehet-e arra, hogy a már meglevő többi bizonyítékkal együtt, összességében elbírálván kedvezőbb határozatot eredményezzen a számunkra. A megengedhetőség körében tehát a bizonyítékról nem azt kell eldönteni, hogy **a pert önmagában megfordítja-e**, hanem azt, hogy lehetséges-e, hogy a többi bizonyítékkal együtt megfordítja. Egy olyan bizonyíték, amely azt igazolja, hogy az alperesnek nem volt a NAV által nyilvántartott jövedelme, elméletileg akár még azt is alátámaszthatja –

különösen a meglevő egyéb bizonyítékokkal együtt –, hogy ténylegesen nem volt jövedelme az alperesnek, tehát a bizonyíték perfordító hatású is lehet. Ráadásul van is bíró – a másik bíró –, aki a bizonyítékot éppen így értékelt. Nem is értem, hogyan lehet olyan hülye bíró a földön, aki ezek után is azt mondja, hogy nem lehetséges így értékelni. Az eljárás azért volt tisztességtelen, mert ezt az új bizonyítékot csupán önmagában nézve állapította meg a bíróság, hogy ez – egyedül – még nem igazolja, hogy az alperesnek nem volt jövedelme. Még ha így is lenne, hogy egyedül nem, akkor is megengedhető a perújítás, hiszen nem annak van jelentősége, hogy a bizonyíték egyedül mit igazol, hanem annak, hogy a többi bizonyítékkal együtt értékelve mit igazol, és ez, abban az eljárásban, ahol csak ennek a bizonyítéknak a vizsgálatára van lehetőség, nyilván nem, hanem csak a perújítás érdemi tárgyalása során – amikor a bíróság az összes többi bizonyítékkal együtt értékeli – derülhet ki.

A bíróság szerint a tudomásszerzésünk időpontja nem akkor volt, amikor állítottuk. A bíró egy másik perből iratokat szerzett be, és azokat csatolta jelen per irataihoz. A megállapításairól hivatalos feljegyzést készített. A végzését ezekre alapította.

Ám sem a másik perből megszerzett iratokat, sem a hivatalos feljegyzését nem kézbesítette cégünk részére.

A régi Pp. 3. § (6) bekezdése szerint *a bíróság köteles gondoskodni arról, hogy a felek minden, az eljárás során előterjesztett kérelmet, jognyilatkozatot, valamint a bírósághoz benyújtott okiratot megismerhessenek és azokra – törvényben előírt időn belül – nyilatkozhassanak.* A bíró által megszerzett iratok és az elkészített hivatalos feljegyzése ugyan nem a felek által került előterjesztésre, azonban erre az esetre is alkalmazni kell ezt a rendelkezést, hiszen **a tisztességes eljárás alapvető követelménye**, hogy minden iratot – különösen azokat, amelyekre a bíró a döntését alapítja – még a döntését megelőzően, jogszerűen kézbesítse cégünk részére, és köteles megfelelő határidőt biztosítani, hogy ezekre nyilatkozhassunk.

A bírónak tehát kötelessége lett volna a hivatalos feljegyzését, valamint azokat az iratokat, amelyekből a megállapításait vette, cégünkkel előzetesen közölni. A perben cégünk az elektronikus utat választotta. A régi Pp. 394/B. § (2) bekezdése szerint *az (1) bekezdés szerinti elektronikus út választása esetében az eljárás folyamán – ideértve az eljárás minden szakaszát és a rendkívüli perorvoslatot is – a félnek vagy képviselőjének a bírósággal a*

kapcsolatot elektronikus úton kell tartania és **a bíróság is valamennyi bírósági iratot elektronikusan kézbesít a részére**. A bíró megsértette ezt a rendelkezést, ezért a hivatalos feljegyzése, valamint az általa hivatkozott más iratok nem minősülnek kézbesített iratnak. A kézbesítetlen iratokra lehetősége sem volt cégünknek nyilatkozatot tenni, melyre a bíró értelemszerűen határidőt sem biztosított. Az ugye világos, hogy felperesi cégünk azon a tárgyaláson szembesült először azzal, hogy a bíró idegen iratokat szerzett be, és csatolt jelen per anyagához, amely tárgyaláson meghozta a végső döntését, de még ezen a tárgyaláson sem adta át azokat az iratokat? Az aljas másodfokú bíróság ezt elintézte annyival, hogy: „A perújító fél törvényes képviselőjével a hivatalos feljegyzés tartalmát a megengedhetőség körében tartott tárgyaláson a bíróság ismertette, így nem volt elzárva attól, hogy az abban szereplőkre észrevételeket tegyen”. Aha, tehát perdöntő dolgokat ad elő a bíróság meglepetésszerűen, a bizonyítással kapcsolatos tájékoztatási kötelezettséget elmulasztja, és ez rendben van. Na, a bírók ezért a társadalom alja. Ezt a sunnyogást bűnözőktől várja az ember.

Önmagában az iratok kézbesítésének elmulasztása tisztességtelen eljárás. Szintén tisztességtelen, hogy az ezekre való nyilatkozattételre határidőt nem biztosított a bíróság.

Ha az AB képes ezt felfogni ésszel, úgy a panaszunk további részének már nincs semmi jelentősége, hiszen az AB gyakorlata az, hogy ha talál egy okot a bírói döntés megsemmisítésére, akkor nem vizsgálódik tovább.

Ám nem véletlen, hogy a panaszunkat még folytatjuk, mert tapasztalatból tudjuk, hogy az AB és az ésszel felfogás olykor nagyon messze állnak egymástól.

A bíró a hivatalos feljegyzését csak a tárgyaláson, szóban, mindössze percekkel az alaptörvény-ellenes végzésének meghozatala előtt ismertette. A tárgyaláson vitattam a bíró megállapítását, miszerint a másik per tárgyalásán a másik bíró velem ismertette volna a perújítás okaként hivatkozott bizonyítékot. Erre a vitatásomra, valamint a régi Pp. 3. § (3) bekezdésére tekintettel kötelessége lett volna előzetesen tájékoztatni arról, hogy lehetőség van a hivatalos feljegyzésben megállapított tények ellenbizonyítására, és a bizonyítási indítványunk előterjesztésére megfelelő határidőt kellett volna biztosítania.

A régi Pp. 3. § (3) bekezdése szerint ugyanis a bíróság köteles a jogvita eldöntése érdekében a bizonyításra szoruló tényekről, a bizonyítási teherről, illetve a bizonyítás sikertelenségének

következményeiről a feleket előzetesen tájékoztatni, így köteles lett volna tájékoztatni arról, hogy lehetőségünk van ellenbizonyításra, azaz hogy a másik bíró mégsem ismertette velem a kérdéses bizonyítékot, illetve az iratbetekintéskor az iratok nem is voltak feltétlenül az aktában, valamint hogy melyek a sikertelen ellenbizonyítás következményei. Ezeket a rendelkezéseket a bíró – véleményem szerint tudatosan, hiszen egy bíró nem lehet annyira hülye, hogy még ezt az alapvető szabályt sem ismeri – megszegte. Ha tudatlanul tette, bírónak – ész híján – alkalmatlan, ha tudatosan, akkor nemcsak tisztességtelen, hanem bűnös is. Szívet melengető alternatívák... gusztustalan.

Ha ehhez még hozzávesszük az alapeljárásban eljáró elsőfokú bíró értelmi fogyatékoságát is (vagy aljasságát, ezt ítélje meg az, aki akarja), akinek, azok után, hogy jegyzőkönyvezte a nyilatkozatomat, miszerint az alperes a 200 ezer forintos részletet NEM fizette vissza, volt képe az ítéletében már úgy indokolni, hogy azért döntött úgy, ahogy, mert én azt nyilatkoztam, hogy IGEN, visszafizette, nos, ez után az idióta és/vagy aljas nyilatkozat-értelmezés után szép kis kép tárul az ember elé a bírókról.

Főleg, ha még azt is hozzávesszük, hogy miután a 200 ezer forint körüli mizériára kifejezetten hivatkoztunk az elsőfokú ítélet elleni fellebbezésünkben, a másodfokú bíróság helybenhagyta a gyalázatos elsőfokú ítéletet, ráadásul egyetlen szóval sem indokolta, hogy mi az álláspontja arról, hogy mivel én azt nyilatkoztam, hogy NEM, hogyan hivatkozhat az ítélet erre a nyilatkozatomra úgy, hogy én azt nyilatkoztam, hogy IGEN.

A bíróknak az értelmi képessége tehát nem elegendő még ahhoz sem, hogy a NEM-et meg tudják különböztetni az IGEN-től.

Ez az alapper volt a nyilvánvaló bizonyítéka annak, hogy a bírók a társadalom alja.

Hű, most biztos azt gondolják, hogy elvettem a súlykot. Még hogy én? Dehogya. A bírók vetették el. Egyedül a bírók a felelősek azért, hogy ez a vélemény egyáltalán megfogalmazódhatott. A másodfokú bírók tudták, hogy kifejezetten hivatkoztunk az iratellenességre, azaz tudatában voltak annak, hogy kifogásoltuk, hogy az IGEN és a NEM felcserélt értelemben szerepel az elsőfokú ítéletben, de egy szóval sem indokolták, hogy ez a hivatkozásunk helyes-e avagy helytelen, azaz ők sem tudták, vagy csak nem akarták megkülönböztetni ezt a két szót egymástól.

Hát kérem, ezt a két szót a társadalom bármely más rétege simán, első hallásra, bármikor meg tudja különböztetni, a bírók pedig még a hivatásuk gyakorlásakor sem, tehát akkor sem, amikor a legjobb formájukat kell hozniuk. Ez pedig azt jelenti, hogy minden más réteg magasabb színvonalat képvisel a bíróknál. És ebből milyen következtetés adódik?

Hát, csak az, hogy a társadalom alja nem más, mint a bírók.

Úgy tűnik, és a bírók a magatartásukkal ezt megfelelően alátámasztották, hogy a bírók ostoba, rosszhiszemű emberek, akik azért dolgoznak, hogy kicsesszenek az emberrel. Ez a legrosszabb kombináció, ez jelenti a társadalom alját.

A bírók vagy totálisan idióták, vagy a végletekig aljasok, mert más módon nem lehetséges ilyet tenni. Ehhez vagy nagyon hülyének, vagy nagyon elvetemültnek kell lenni.

Az alapperben hozott másodfokú ítélet elleni alkotmányjogi panaszunkra pedig – tehát még akkor, amikor a Kúria ítélete nem született meg – az AB még rátett egy lapáttal: A 3120/2016. (VI. 21.) AB végzés indokolásának [16] bekezdése szerint *az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésével összefüggésben az indítványozó kifejtette, hogy a 2012. december 20-án történt kifizetés körülményeinek kellő alaposággal történt megvizsgálása „nem csak, hogy nem tűnik ki a másodfokú ítéletből, hanem teljességgel hiányzik, azt a másodfokú bíróság láthatóan meg sem vizsgálta”.*

Az AB tehát tudatában volt annak, hogy a 200 ezer forintos részletet, ami 2012. dec. 20-án lett volna esedékes, a fellebbezésünk tárgyává tettük. Annak is tudatában volt az AB, hogy az alkotmányjogi panaszunkban sérelmeztük, hogy a másodfokú bíróság a másodfokú ítéletében nem foglalt állást a 200 ezer forintról tett előadásunkkal kapcsolatban.

Az AB végzés indokolásának [39] bekezdése szerint *az Alkotmánybíróság ezzel összefüggésben azt hangsúlyozza, hogy az eljáró bíróságok – egybehangzó döntéseik indokolásában – egyértelmű levezetését adták annak, hogy az indítványozó keresetét miért találták megalapozatlannak. Az indítványozó valamennyi kérelmére, előadására kiterjedően vizsgálták, és indokát adták annak, hogy mi volt az álláspontjuk. A támadott döntések indokolása nem veti fel annak kételyét, hogy az eljáró bíróságok az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdését sértő módon folytatták volna le a bizonyítási eljárást. Az indítványozó által*

az alkotmányjogi panaszban felhozott valamennyi sérelmezett kérdést vizsgálták, és annak eredményét a Pp. előírásainak megfelelően indokolták.

Aha, tehát az AB szerint a másodfokú bíróság egyértelmű levezetését adta annak is, hogy miért megalapozatlan a fellebbezésünk, amelyben azt állítottuk, hogy iratellenes az elsőfokú ítélet indokolása a 200 ezer forinttal kapcsolatban.

Nóóórmáááalis??? Tényleg ennyire hülye minden bíró – amibe ezek szerint az AB is beletartozik – ebben a kib...ott országban?

Hiszen a másodfokú ítéletben egyetlen szóval sem indokolta a bíróság a 200 ezer forinttal kapcsolatos álláspontját. Hát hogy vizsgálták volna meg?! Most komolyan, tényleg ez egy bíró (alkotmánybíró) értelmi színvonala?

Csak egyben bízhatunk: hátha most végre értelmes alkotmánybírókhoz kerül ez az ügy – ha egyáltalán van olyan.

Na de térjünk vissza a régi Pp. 3. § (3) bekezdéséhez: önmagában a bizonyítással kapcsolatos előzetes tájékoztatás elmulasztása tisztességtelen eljárást jelent.

Az eddigiekhez képest nem annyira lényeges, de azért megjegyezzük, mert ez is önmagában alkalmas a tisztességtelen eljárás megállapítására, hogy a bíró önkényesen „nyomozni” kezdett, a régi Pp. 164. § (2) bekezdését megsértve bizonyítást folytatott le a tudomásszerzésünk időpontjának felderítése érdekében. Az önkényes eljárásának megindításáról (azaz a bizonyítás elrendeléséről) nem tájékoztatott, és annak eredményét is csak a tárgyaláson, szóban, mindössze percekkel az alaptörvény-ellenes végzése meghozatala előtt ismertette. A 2018. szeptember 27-i tárgyalási jegyzőkönyv igazolja, hogy vitattam, hogy a másik per tárgyalásán ismertetésre került volna a perújítás okaként hivatkozott bizonyíték. De még ha nem is vitattam volna, abban az esetben is a bíró a régi Pp. 3. § (3) bekezdése alapján köteles lett volna előzetesen tájékoztatást adni arról, hogy annak ellenére, hogy a bíró szerint a másik perben az irat ismertetésre került, cégünknek lehetősége van ennek a ténynek az ellenbizonyítására.

Önmagában a tájékoztatás elmulasztása is tisztességtelen eljárást jelent.

Az első fokú bíró tehát önkényes „nyomozást” folytatott azért, hogy bizonyítsa: a 6 hónapos perújítási határidőt nem tartottuk be, azaz nem az állításunk szerinti időpontban szereztünk tudomást a kérdéses bizonyítékról, hanem korábban. Ennek érdekében a bíró iratokat szerzett be egy másik perből.

Felmerül a következő kérdés: ezt az iratbeszerzést minek kell nevezni? Csupán a régi Pp. 266. § (1) bekezdése szerinti hivatalból vizsgálat lenne, vagy pedig annál komolyabb, a régi Pp. 164. § (2) bekezdése szerinti hivatalból bizonyítás? Azt, hogy illet szabad-e a bírónak tennie, nyilvánvalóan alkotmányjogi kérdés, hiszen, ha nem szabad, akkor a magatartása elfogultságnak minősül, hiszen alperesi indítvány hiányában segítette az alperest, és ez a pártatlanság az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésébe ütközik.

A bíró a másik perből iratokat szerzett be, és azokat csatolta jelen per irataihoz.

Mi ez, ha nem bizonyítás? Az iratok: bizonyítékok. Ezek beszerzése: bizonyítékok beszerzése. Az pedig már bizonyítás. Nem csak vizsgálat. A vizsgálat és a bizonyítás különböző fogalmakat jelentenek. A vizsgálat kifejezés jelentésébe nem fér bele a bizonyítékok beszerzése, hiszen különben nem lenne különbség a két fogalom között. A régi Pp.-beli vizsgálat kifejezés a már meglevő peradatok (jogi) értelmezését jelenti, nem pedig újabb adatok beszerzését.

Kengyel Miklós: Magyar polgári eljárásjog (2013) c. tankönyvének XIII. fejezet – A bizonyítás c. részében arról ír, hogy *a bizonyítás ... minden olyan eljárás szükségképpenileg eljárója, amely tények megállapítását vagy állítások igazolását tűzi ki célul.*

Amikor tehát a bíró a régi Pp. 266. § (1) bekezdésének megfelelően vizsgálta a tudomásszerzésünk időpontját, figyelemmel kellett lennie a régi Pp. 261. § (1) bekezdésének utolsó mondatára is, miszerint azt elegendő valószínűvé tenni, továbbá a régi Pp. 164. § (2) bekezdésére is, miszerint hivatalból bizonyítást nem rendelhet el, valamint a régi Pp. 3. § (3) és 141. § (5) bekezdésére is, miszerint bizonyítékot csak a felek kérelmére szerezhet be. A cselekményét megelőzően rendelkezésre álló peradatokon túlmutató tényeket az idézett tankönyv szerint (és álláspontunk szerint is) csakis bizonyítás elrendelésével szerezhet. Ehhez hozzá kell még venni a régi Pp. 3. § (3) bekezdését is, miszerint *a jogvita elbírálásához szükséges bizonyítékok rendelkezésre bocsátása – ha törvény eltérően nem rendelkezik – a feleket terheli.* Törvény nem rendelkezik másként, így

a feleket – de lényegében csak felperesi cégünket – terhelte a tudomásszerzés időpontjával kapcsolatos bizonyíték rendelkezésre bocsátása, és a bizonyítéknak a régi Pp. 261. § (1) bekezdésének utolsó mondata szerint nem is kellett kétséget kizáróan meggyőzőnek lennie, hanem elegendő volt mindössze valószínűsíteni a tudomásszerzés időpontját.

Ezért a bíróságnak nem volt joga a tudomásszerzésünk időpontját a valószínűsítésnél mélyebben firtatni, azaz hivatalból bizonyítani.

Ha olyan tényeket kell megállapítani, amelyekhez az addig rendelkezésre álló peradatok nem elégségesek, úgy a régi Pp. 163. § (1) bekezdésének értelmezése szerint a bíróság azokat a tényeket csak bizonyítás elrendelését követően állapíthatja meg. Azonban a régi Pp. 261. § (1) bekezdése szerint a tudomásszerzés időpontját elegendő volt valószínűvé tennünk, így arra bizonyítás (ellenbizonyítás) nem rendelhető el. Ha a tudomásszerzés időpontjának bizonyítása (ellenbizonyítása) megengedhető volna, úgy ez az értelmezés ellentétbe kerülne az Alaptörvény 28. cikkében előírt józan ész és gazdaságosság követelményével. Azért elegendő a valószínűsítés, mert a kérdés a megengedhetőség vizsgálatakor nem olyan lényeges, hogy arra a bíróság a saját és a felek energiáját pazarolja. Ezért a bíró minimum elfogult volt, amikor a törvény ellenére bizonyítani igyekezett, hogy cégünknek már korábban tudomása volt az iratról.

A bíró tehát elfogultan segítette az alperest a jogellenes eljárásával, miközben cégünket jogellenesen nem tájékoztatta az ellenbizonyítás lehetőségéről, az iratok kézbesítésének elmulasztásával pedig elzárta cégünket azoktól az adatoktól, amelyet az illegális eljárása során megszerzett. Ezek közül egy is kimeríti a tisztességtelenség fogalmát, nemhogy összességében.

Az egy dolog, hogy a bíróság tisztességtelenül járt el, azonban az AB felelőssége kimenthetetlen lesz, ha nem semmisíti meg ezt a gyalázatos végzést.

A régi Pp. előbbi rendelkezéséből következően a tudomásszerzés időpontjának kérdésében bizonyításra nem voltunk kötelesek, azt mindössze valószínűsíteniünk kellett. Ebből következően mind az ellenfél (de ő nem is élt vele), mind a bíróság ki van zárva a bizonyítás lehetőségéből, a bíró ráadásul duplán is, hiszen a Pp. 164. § (2) bekezdése kifejezetten megtiltja számára, hogy hivatalból bizonyítsa.

A tudomásszerzésünk időpontjának bizonyítására a régi Pp. 261. § (1) bekezdésének utolsó mondata szerint nincs szükség, ezért a bizonyítás már csak emiatt is szükségtelen, az időpont bizonyítása tehát a törvény szerint nem vált szükségessé, a régi Pp. 3. § (4) bekezdése szerint pedig *a bíróság mellőzi a bizonyítás elrendelését, vagy a már elrendelt bizonyítás lefolytatását (kiegészítését, megisméltését), ha az a jogvita elbírálása szempontjából szükségtelen.*

Ezekből következően a tudomásszerzésünk időpontjának a valószínűsítésünkön túlmutató bizonyítását a régi Pp. rendelkezései kizárják, **a bíró túlbuzgósága éppen az elfogultságát támasztja alá**, ami tisztességtelen eljárást jelent.

Túlbuzgóságában – és akkor még finoman fogalmaztunk – a bíró igyekezett bizonyítani, hogy hazudtunk a tudomásszerzésünk időpontját illetően, de nagyvonalúan átlépett – és akkor még az előbbinél is finomabban fogalmaztunk – a saját hazugsága felett, miszerint ő minden iratot ismertetett a tárgyaláson, pedig dehogy.

A helyzet az, hogy mi nem hazudtunk, mert tényleg nem tudtunk korábban a bizonyítékról, a bíró viszont hazudott, és be is bizonyítottuk volna, ha a másodfokú bíróság nem leplezte volna az elsőfokú bíró közokirat-hamisítását.

Ez az ügy legalább annyira gusztustalan és bűnös szándékú, mint az alapper volt. Most biztos azt hiszik, hogy túlzok. Gondolkozzanak már egy kicsit: ki merne ilyet állítani, ha nincs igazsága? Egy ilyen beadvánnyal az ember felbőszíti az elbírálóját. Hát igen, biztos így is van. De legalább megtudják, hogy mi a véleményem a bírók magatartásáról, és azt is, hogy olyan határt léptek át, amire egy ilyen beadvány a válasz. Ez a „minden mindegy” esete. Azt hiszik, hogy bármit megtehetnek. Hát nem. Csak még nem jött el ennek a „hát nem”-nek az ideje.

A perújításra alapot adó bizonyítékot egy másik per iratai között találtam iratbetekintésen (egyébként a másik perben mint magánszemély vettem részt, nem pedig mint felperesi cégünk képviselője, ezt jó lenne már most észbe vésni, tehát tisztességtelen eljárás volt a bíróság részéről annak megállapítása, miszerint a felperesi cég a másik per során tudomást szerzett a bizonyítékról). Azt az iratot sem az a másik bíróság, sem más személy velem nem közölte, az a bizonyos másik bíróság nem is ismertette a tárgyaláson, arra senki

semmilyen formában nem hivatkozott, ezért arról korábban semmilyen formában nem tudtam. 2017. szeptember 20-án láttam először, és megdöbbentem, mert rögtön tudtam, hogy perdöntő bizonyíték lesz ebben a perben. Ennek érdekében azonnal másolatot kértem róla. A másolaton szerepel a bíróság dátumbélyegzője – 2017. szeptember 20. –, valamint cégünk nyilatkozott, hogy a bizonyítékról ekkor szereztünk tudomást. Ezek alapján nyilvánvaló, hogy megfelelő és elegendő módon valószínűsítettük a tudomásszerzésünk időpontját.

A Pp. 261. § (1) bekezdésének rendelkezése szerint elegendő valószínűsíteni a tudomásszerzés időpontját, és bár a Pp. 266. § (1) bekezdése szerint a bíró hivatalból vizsgálja a tudomásszerzés időpontját, a vizsgálat során az „abból kell főzni, ami van” elve érvényesül, tehát a rendelkezésre álló iratok alapján kell eldöntenie, hogy valószínű-e, hogy az állításunk szerinti időpontban szereztünk tudomást a bizonyítékról, és nem lehet bizonyítás tárgyává tenni a tudomásszerzés időpontját, mert az ilyen eljárás sérti a Pp. 261. § (1) bekezdését.

Amikor tehát az elsőfokú bíró bizonyítékot kívánt szerezni a másik per anyagából, önkényes bizonyítási eljárás lefolytatását határozta el, jogszabályi felhatalmazás nélkül. Tudnia kellett, hogy ez kizárólag az alperes érdekét szolgálhatja, ugyanis a tudomásszerzésünk időpontját azért elég jól valószínűsítette a dátumbélyegzővel megtámogatott nyilatkozatunk, a Pp. 261. § (1) bekezdésének utolsó mondata alapján ez elegendő is, tehát arra semmi szükség nem volt, hogy még jobban valószínűsítsük, tehát a jogellenes bizonyítási eljárás cégünk érdekét biztosan nem szolgálhatta.

A bíróságok önkényes cselekedetei mindig is a tisztességtelenség megállapításával zárulnak, illetve azzal kellene zárulniuk. Az pedig, hogy egy önkényes cselekedet csak és kizárólag egy egyik fél számára lehet kedvező, a pártatlanság hiányát jelenti (illetve azt kellene, hogy jelentse).

Az, hogy a bíró jogosult-e vagy sem más per irataiba betekinteni a Pp. 266. § (1) bekezdés alapján, alkotmányjogi kérdés. Ennek oka, hogy a régi Pp. 164. § (1) bekezdése kifejezetten eltiltja a bírót a hivatalból történő bizonyítástól. Az iratbetekintést a régi Pp. 119. § (1) bekezdése szabályozza, és eszerint ez a bíró nem volt jogosult betekinteni a másik per aktájába. Az pedig, hogy a bíró e rendelkezést megsértve, önkényesen járt-e el, nyilvánvalóan alkotmányjogi kérdés, mert ha önkényesen járt el, úgy megsértette a

tisztességes eljáráshoz való jogunkat. Ebből következik, hogy meg kell húzni az önkényesség határát a Pp. 266. § (1) bekezdésével kapcsolatban, azaz el kell dönteni, hogy van-e és milyen a különbség a „hivatalból vizsgálja”, és a „hivatalból bizonyítja” kifejezések között, azaz a vizsgálat és a bizonyítás vajon azonos fogalmat jelentenek-e. Továbbá tekintettel kell lenni a Pp. 119. § (1) bekezdésében levő iratbetekintési korlátra is. Az alkotmányjogi kérdés megválaszolása körében az AB-nek választ kell adnia arra is, hogy a Pp. 119. § (1) bekezdése korlátozza-e a bírót a másik per iratainak megismerésében, és a Pp. 266. § (1) bekezdése vajon felhatalmazza-e a bírót arra, hogy olyan per irataiba betekintsen, amelyben ő nem járt el. Ha ugyanis jogszerű lenne, hogy egy bíró bármely per irataiba önkényesen, a saját elhatározásából betekintsen, akkor **minden tényről, minden adatról, amely bármely más perben szerepel, elmondható lenne, hogy az – a konkrét bíró személyétől elvonatkoztatva – a bíróság hivatalos tudomásán alapul, így azt a bíróság a Pp. 163. (3) bekezdése** („A bíróság az általa köztudomásúnak ismert tényeket valóban fogadhatja el. Ugyanez áll azokra a tényekre is, amelyekről a bíróságnak hivatalos tudomása van. Ezeket a tényeket a bíróság akkor is figyelembe veszi, ha azokat a felek nem hozták fel, köteles azonban a feleket e tényekre a tárgyaláson figyelmeztetni.”) **szerint köteles lenne figyelembe venni.** Ez nyilvánvalóan lehetetlen, hiszen a bírók még arra sem képesek, hogy az igent a nemtől megkülönböztessék, vagy a jogszabályokat megértsék, ezért teljességgel lehetetlen, hogy az ország összes perében szereplő tényt figyelembe vegyék. Ha viszont nem köteles minden más perben szereplő tényt figyelembe venni, ám szabadon turkálhat a perekben, akkor azon tények körét, amelyekről a konkrét bírónak hivatalos tudomása lesz, a bíró saját maga határozhatja meg, hiszen egyrésztől nem köteles minden tényt feltárni, másrésztől viszont olyan tényt tár fel, amit akar, így könnyedén el tudja érni, hogy a választása szerinti felet segítse a „megismert” tények körével. Ez az elfogultság intézményesített melegágya. Mert mit is jelent akkor a régi Pp. 164. § (2) bekezdése? Semmit, hiszen ha akarja, a bíró kikerüli azzal, hogy a tény nem is hivatalból történő bizonyítás által lett ismert, hanem csupán a hivatalos tudomásán alapul. Ezért, ha a bíró részrehajló, akkor olyan tényeket fog úgy beállítani, mint ami az ő hivatalos tudomásán alapul, amelyet csak akar, azaz olyan tényekre fog hivatkozni az ítéletében, amelyek a segíteni kívánt félre lesznek kedvezőek. Márpedig, ha egy bíró ilyet tesz, az sérti a pártatlanság követelményét, ezért az eljárás tisztességtelen.

A bíró az önkényes bizonyítási eljárása során bizonyítékot szerzett más személyek közt folyó per irataiból, ám erre sem a törvény nem hatalmazta fel (ugyanis a régi Pp. 119. § (1) bekezdése nem teszi lehetővé, hogy a bíró egy másik per iratait, amelyben ő maga nem

járt el, önhatalmúlag megtekinthesse), sem a felek nem kérték erre. A jogellenesen megszerzett bizonyítékok alapján hivatalos feljegyzést készített, melyet úgy állított be, hogy az abban levő tényekről a bíróságnak hivatalos tudomása van. Először is: ez nem hivatalos tudomásnak, hanem önkényes bizonyítási eljárásnak minősül, amiről a cselekmény megkezdése előtt eleve tudni lehetett, hogy az a régi Pp. 119. § (1) bekezdésébe ütközően jogellenes, továbbá csak és kizárólag az alperes érdekét szolgálhatja, a felperesét semmiképpen sem, hiszen a felperesnek nem volt bizonyítási kötelezettsége, mert a régi Pp. 261. § (1) bekezdésének utolsó mondata szerint a tudomásszerzésének időpontját elegendő volt valószínűvé tenni, aminek a felperes eleget tett a dátumbélyegzővel ellátott iratmásolat csatolásával. Ezzel az eljárásával a bíró megsértette a pártatlan bíróhoz való jogunkat.

Helytelen álláspont, hogy a régi Pp. 266. § (1) bekezdése felhatalmazná a bírót arra, hogy olyan periratokba betekintsen, amelyekről korábbi hivatali működése során nem szerzett tudomást. A másik per ilyen volt, abban a perben ez a bíró nem vett részt, így hivatalos tudomása nem lehetett arról, hogy milyen iratok, jegyzőkönyvek, iratbetekintési igazolások vannak a másik perben. Az első fokú végzés elleni fellebbezésünkben igen részletesen levezettük, hogy egy másik per irataiban való kitorászás túlmegy a vizsgálat fogalmának keretein, az már bizonyításnak minősül, amihez azonban a bírónak saját elhatározásából nincs joga, mert a hivatalból elrendelt és/vagy lefolytatott bizonyítást a régi Pp. 164. § (2) bekezdése kizárja.

A bíró a felperesi cégünk tudomásszerzésének tekintette a tárgyalási jegyzőkönyv azon részét, miszerint a jegyzőkönyvben az áll: „a bíróság ismerteti az iratokat, a 8-9. alattiakat”. Az ellenbizonyítás lehetőségéről nem tájékoztatott. Az elsőfokú eljárásban a bizonyítási indítványaink elmaradása így nem a cégünk, hanem az elsőfokú bíróság terhén marad, amiből következően a fellebbezésünkben előterjesztett bizonyítási indítványainkat a másodfokú bíróságnak teljesítenie kell (rég Pp. 235. § (1) bek.), vagy új eljárásra kell utasítania az elsőfokú bíróságot (rég Pp. 258. § (1) bek.). Azonban a másodfokú bíróságnak mindenképpen ki kellett volna térnie arra, hogy a bizonyítási indítványainkat miért nem kellett teljesítenie a bíróságnak (rég Pp. 221. § (1) bek.). Megjegyezzük, hogy feltűnően tisztességtelen volt a másodfokú bíróság, mert nem adta indokát a bizonyítási indítványaink mellőzésének, ezért megsértette az indokolt bírói döntéshez való jogunkat.

A fellebbezésünkben és kiegészítéseinkben bizonyítási indítványt tettünk a következőkre:

- maga az első fokú bíró is elkövette azt a bűncselekményt, hogy a jegyzőkönyvben azt tüntette fel, hogy az iratokat ismertette, holott valójában nem is ismertette. Ezért, ha valaki, hát ő egészen biztosan tudta, hogy ez a jelenség bizony létezik. Erre nézve indítványoztuk az alperes és annak jogi képviselőjének meghallgatását, hogy ezzel bizonyítsuk, hogy az elsőfokú bíró hazudott a jegyzőkönyvben, amikor azt írta, hogy valamennyi iratot ismertette. Feltűnően aljas viselkedésnek értékelem, hogy miközben az első fokú bíró egészen biztosan tudta magáról, hogy hazudott a jegyzőkönyvben, kételye sem merült fel azzal kapcsolatban, hogy esetleg a másik bíró is csak hazudta, hogy ismertette az iratokat az összes mellékletükkel együtt.
- a másik perben eljáró bíró nem ismertette a tárgyaláson a kérdéses bizonyítékot, és ennek bizonyítására indítványoztuk annak a másik bírónak a meghallgatását, hogy ez kiderüljön
- a bíró által hivatkozott iratbetekintésekkor – mint ahogy soha sem – nem került sor tételes átadás-átvételle, így elvileg sem lehet tudni, hogy az iratbetekintéskor a kérdéses bizonyíték már az aktában volt, ráadásul iratbetekintéskor az ügyintézők olykor kivesznek anyagokat az aktából, így azt sem lehet biztosan tudni, hogy mi az, amiről a betekintő elvileg – azaz ha egyáltalán elolvassa – tudomást szerezhet. Ennek érdekében indítványt tettünk a BKKB irattára vezetőjének meghallgatására, hogy mondja el, amit velem is megtett, azaz hogy nem volt hajlandó sorszám és megnevezés szerint átadni az aktában levő iratokat, igazolandó, hogy milyen iratok is voltak az aktában az iratbetekintéskor. Mivel ez általános gyakorlat, ebből következtetni lehet arra, hogy azoknál az iratbetekintéseknél sem lehetett tudni, hogy a kérdéses bizonyíték az aktában volt, amely iratbetekintésekre a bíró hivatkozott.
- mivel az a bizonyos másik per még tart, éltem a lehetőséggel, és kértem, hogy a másik perben eljáró bíró (aki ugyan már nem az a személy, aki a kérdéses tárgyalást tartotta) szó szerint vegye jegyzőkönyvbe, hogy milyen iratokat ismertet éppen a tárgyaláson. Elutasította. Tisztességtelen, hogy egyrészt tehát elvileg sem lett volna lehetőségem annak bizonyítására, hogy valójában milyen iratok is kerültek ismertetésre, hiszen itt a bizonyíték, hogy a bíróság elutasította a kérésem, másrészt a bíróság kizárólag az – amúgy hazug – bírótársaknak hisz.

A bizonyítási indítványainkat figyelmen kívül hagyta a másodfokú bíróság, ám indokolásában nem adta elő, hogy miért tette. Ez a tisztességes eljáráshoz való jogunk sérelmét jelenti (indokolt bírói döntéshez való jog).

Mindezek alapján megállapítható, hogy a bíróság egy sor garanciális szabályt megsértett, melyek külön-külön is megalapozzák az alaptörvény-ellenességet, nemhogy együttesen.

A bíróság összekeverte a szezont a fazonnal, amikor lényegét tekintve úgy érvelt, hogy amikor a saját ügyemben eljártam, akkor a felperesi cégünk ügyében is eljártam, függetlenül attól, hogy milyen minőségben voltam jelen az eljárásban, és mi volt a konkrét eljárásom célja. Hát nem. Amikor a miniszterelnök a zsebéből elővesz egy tízezrest, és odaadja a gyerekének, akkor nem az ország ad neki pénzt, hanem a szülője. Ha azonban ezt az ország számlájára kívánja majd elszámolni, akkor az ország pénzéből adott. Tehát a cél ismerete dönti el a cselekvés mibenlétét.

A 2018. december 2-i keltezésű fellebbezés kiegészítésünkben részletesen taglaltuk, hogy más bírói döntések éppen arról szólnak, hogy a tudomásszerzés csakis meghatározott céllal történhet, amiből az következik, hogy cégünk tudomásszerzésének megállapíthatóságának szükséges – ám elégségesnek még így sem mondható – feltétele, hogy én céges képviselői minőségemben tekintsek az aktába, ez azonban azért kizárt, mert abba a másik aktába a cég nem tekinthetett be, így nyilván én sem céges minőségemben tettem.

A fellebbezésünk kiegészítésében részletesen taglaltuk a tudomásszerzés fogalmát, melyet most nem ismételünk meg, de hivatkozunk rá.

A 3034/2013. (II. 12.) AB végzésben az AB visszautasított egy alkotmányjogi panaszt, amelyben a panaszos éppen azt sérelmezi, hogy a Kúria a tudomásszerzés fogalmával kapcsolatban úgy foglalt állást, hogy: *„A szabálytalan építkezésről a hatóság akkor szerez hivatalosan tudomást, amikor a rendelkezésére bocsátott adatok alapján fel tudja mérni, hogy pontosan milyen építési tevékenységet végeztek, mire volt vagy nem volt építési, bontási vagy más engedély, az elvégzett építési tevékenységből mi minősül engedély-, illetve bejelentésköteles munkának, illetőleg meg tudja állapítani, hogy az elvégzett építési munkák megfelelnek-e a vonatkozó építési előírásoknak”*.

Nos, lényegét tekintve a mi érvelésünk megegyezik a Kúriáéval. Mi is azt állítjuk, hogy a kérdéses bizonyítékról akkor szereztünk tudomást, amikor fel tudtuk mérni, hogy az egyáltalán mire is vonatkozik. Egy másik perben történt iratbetekintés kapcsán ez szóba

sem jöhet, hiszen annak célja teljesen más. Erről van szó. Ezért a cégünk tudomásszerzése nem következhetett be akkor, amikor én egy másik perben részt vettem, aminek a célja nem a cégünk ügyének vitele volt.

Az AB ezt a kúriai döntést nem találta alaptörvény-ellenesnek, mert az AB szerint a Kúria hatáskörébe tartozik a tudomásszerzés fogalmának meghatározása. Ám ha a Kúria egyszer már meghatározta a tudomásszerzés fogalmát, úgy az attól eltérő, annak ellentmondó értelmezés már alaptörvény-ellenes, mert így nincs mihez igazodni, ami bizonytalanságot okoz a társadalomban, és ez ellentétben áll az Alaptörvény céljával. Így sérül a jogállamiság is, és sérül a tisztességes eljáráshoz való jog is, hiszen, ha nem lenne alaptörvény-ellenes, hogy a bíróságok teljesen ellentétesen értelmezik a tudomásszerzés fogalmát, úgy bárhogy is határozzák meg azt egy-egy konkrét döntésben, az AB nem fog tenni semmit ellene, ami viszont a bírói önkény AB általi elismerését jelenti, miközben az AB szerint a bírói önkényesség sérti a tisztességes eljárás követelményét.

Félve kérdem: értik az ellentmondást?

A 761/2002. számú polgári elvi határozat szerint, *ha a bíróság valamely ténymegállapítása a hivatalos tudomásán alapul, akkor erre a felek figyelmét fel kell hívni, mert a bíróság hivatalos tudomásával szemben is lehet helye az ellenkező bizonyításának (Pp. 163. §).*

Ilyen figyelemfelhívást a bíróság nem tett, és ez önmagában is tisztességtelen eljárásnak minősül, hiszen a figyelemfelhívás azt a célt szolgálja, hogy a felek tisztában legyenek a kötelezettségeikkel, amelyeken állhat vagy bukhat az egész per.

Az elvi határozat szerint a Kúria kimondta, hogy *a Pp. 163. §-ának (1) bekezdése főszabályként írja elő a per eldöntéséhez szükséges tények megállapítása körében a bíróság bizonyítási kötelezettségét és ez alól kivételt csak a (2) és (3) bekezdésében enged. A bíróság hivatalos tudomása alapján történő ténymegállapításról [(3) bekezdés], akkor lehet szó, ha a bíró valamely tényről a hivatali működése során szerzett tudomást. Ez lehetséges a bíróság előtt gyakran felmerülő szakkérdésekre nézve, más hasonló perben adott szakértői vélemény alapján is. Ezeket a tényeket a feleknek a bíróság előtt nem kell bizonyítaniuk, azokat a bíróság hivatalból veszi figyelembe, de ezekre a tényekre a felek figyelmét fel kell hívni, mert a bíróság hivatalos tudomásával szemben is lehet helye az ellenkező bizonyításának.*

Nos, tegyük fel – bár ez nem így van –, hogy a bíró jogszerűen megismerhette a másik per iratait, és abból megállapíthatónak vélte a felperesi cég tudomásszerzésének időpontját. Hivatalos feljegyzést készített ezekről az általa megállapított tényekről. Ez azonban csak a tények egyik „olvasata”, amely megdönthető egy másik olvasatban, azaz ellenbizonyítás által. A bíróság a bizonyítékokat összességében értékeli, és sokszor van olyan eset, amikor az egyik bizonyíték alátámasztani látszik a tényt, azonban egy másik bizonyíték egyértelműen cáfolja. Ha csak az első bizonyíték létezne, úgy a bíróban nem merülne fel kétely a tény valóságát illetően, a valóság látszata azonban szertefoszlik, amikor előkerül a másik bizonyíték. Ezért rendelkezik úgy a Pp. 3. § (3) bekezdése, hogy: *„[a] bíróság köteles a jogvita eldöntése érdekében a bizonyításra szoruló tényekről, a bizonyítási teherről, illetve a bizonyítás sikertelenségének következményeiről a feleket előzetesen tájékoztatni”*.

A bíró szerint tény, hogy a tudomásszerzésünk az általunk közölnél már korábban bekövetkezett. Azonban ez nem így van. Ráadásul, mint minden tényt, ezt is lehet vitatni, ezért a bíróság kötelessége lett volna lehetőséget adni cégünk számára, hogy a tény ellenkezőjét bizonyítsa. Az tehát, hogy a bíró a tényt valónak tekintette, mindössze annyit jelent, hogy álláspontja szerint az, hogy a tény nem való, bizonyításra szorul.

Hú, szerintem már régen elvesztették a fonalat...

Ha pedig a tény (azaz a korábbi tudomásszerzésünk) fenn nem állta bizonyításra szorul, úgy a Pp. 3. § (3) bekezdése szerint a bíróság kötelessége, hogy erről tájékoztatást adjon, valamint az is kötelessége, hogy tájékoztasson a bizonyítási teherről, és arról is, hogy mi lesz a bizonyítás sikertelenségének következménye.

Nos, erről a bíróság nem adott tájékoztatást.

A tájékoztatási kötelesség elmulasztásával a bíróság megsértette a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogunkat.

A fentiekén kívül hivatkozunk még az alábbiakra is.

A bizonyítási indítványainkat az elsőfokú eljárásban a bíró mulasztása miatt nem tudtuk megtenni, a másodfokú eljárásban azonban megtettük, ám a másodfokú bíróság azzal

egyáltalán nem foglalkozott, nem bírálta el annak lehetőségét, és nem is adott számot arról, hogy miért mellőzte az indítványainkat.

Az első fokú végzés elleni fellebbezésünkben részletesen kifejtettük, hogy a kérdéses bizonyítékra maga az alperes hivatkozott úgy a másik perben, mint ami igazolja, hogy 2012. évben egyetlen forint bevétele sem volt. Ugyan miért ne lehetne ez az állítása igaz? Ha pedig akár igaz is lehetne, ugyan miért ne bizonyíthatná azt ebben a perben is? Ráadásul a másik perben eljáró bíró úgy értékelte ezt a bizonyítékot, mint ami ténylegesen igazolja, hogy az alperesnek nem volt bevétele 2012. évben. Pontosan ezért adott az alperesnek teljes személyes költségmentességet. Ha ezt a bizonyítékot az alperes nem szolgáltatja a bíróságnak, akkor a bíró nem adott volna neki teljes személyes költségmentességet. De aztán ki ne hozzák ám ebből, hogy lám-lám, ez az érvelésem éppen azt támasztja alá, hogy mégiscsak tudtam erről a bizonyítékról. Hát nem. A franc tudta, hogy egy 2014-es költségmentességi kérelemhez szükség van a 2012-es NAV igazolásra is. Most már persze tudom, de akkor még nem tudtam.

Ha pedig az már megtörtént egyszer, hogy egy bíró ezt a bizonyítékot ekként értékelte, akkor ugyan miért ne történhetne ez meg akár még egyszer? Mivel ez egyszer már megtörtént, senki sem állíthatja teljes bizonyossággal, ráadásul még az érdemi vizsgálódást megelőzően, hogy elvi élel kizárt, hogy ezen bizonyíték mentén számunkra kedvezőbb határozat születhessen. A bíró a bizonyítékokat nemcsak egyenként, hanem összességében is értékeli, így akár egy kis nüansznyi változás is perfordító lehet.

Ez így világos?

A régi Pp. 145. § (1) bekezdése szerint, *ha a per vagy valamely külön eldöntésre alkalmas kérdés a határozathozatalra megérett, az elnök a tárgyalást berekeszti.* A (2) bekezdés szerint *a tárgyalás berekesztése előtt az elnök köteles a feleket erre figyelmeztetni és megkérdezni, hogy kívánnak-e még valamit előadni.* A 266. § (1) bekezdésének 3. mondata szerint *a bíróság a tárgyaláson a perújítás érdemében is tárgyalhat és határozhat; ha azonban célszerűnek látszik, a perújítás megengedhetősége kérdésében külön tárgyal, és végzéssel határoz.* A bíróság a perújítás megengedhetősége kérdésében külön tárgyal, majd végzéssel határozott, és ezzel a végzéssel a bírósági eljárás befejeződött. Ebből következik, hogy a perújítás megengedhetőségének kérdése, amelyről a bíróság külön tárgyal, a végzés meghozatalát közvetlenül megelőzően a határozathozatalra érettség

állapotában leledzett. Ebből pedig az következik, hogy a régi Pp. 145. § (1) bekezdése alapján a tárgyalás berekesztése kötelező. Ez nem csak egy lehetőség a bíróság számára, hanem kötelezően teljesítendő törvényi parancs. A tárgyalás berekesztésére történő előzetes figyelmeztetés fontos garanciális eleme a tisztességes bírósági eljárásnak. Ezen figyelmeztetés elmaradása nem garantálja, hogy a fél mindent előadhatott, amit akart, márpedig az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében biztosított tisztességes eljáráshoz való jog magában foglalja az érvek előadásának jogát is, ami a bíróság tisztességtelensége következtében megsértésre került.

a kúriai végzés támadását is indokolni

3. Egyéb nyilatkozatok és mellékletek

a) Nyilatkozat arról, hogy az indítványozó kezdeményezte-e a bíróságon az alkotmányjogi panasszal támadott bírósági döntés végrehajtásának felfüggesztését.

Kezdeményeztük a végrehajtás felfüggesztését, kíváncsian várjuk a választ.

b) Nyilatkozat az indítványozó személyes adatainak nyilvánosságra hozhatóságáról

Nem járulok hozzá a személyes adataim nyilvánosságra hozásához, de hozzájárulok ahhoz, hogy az Alkotmánybíróság a beadványt (személyes adatok nélkül) a honlapján közzétegye.

